

Z V O N

148 Main St.

New Rochelle, N.Y. 20802.

P.O.Box 639 - Tel.: (914) 636-4225.

15. března - SV. KLEMENT MARIA HOFBAUER-DVOŘÁK

Narodil se 21. prosince 1751 v Tasovicích u Znojma a na křtu dostal jméno Jan. Otec, Pavel Dvořák, se přestěhoval z Moravských Budějovic do Tasovic a protože tasovičtí Němci nemohli jméno dobře vyslovit, přeložili si je na Hofbauer. Klement byl z dvanácti dětí devátý. Otec mu brzy zemřel a matce bylo starati se o četnou rodinu.

Učil se pekařem, ale toužil po kněžství. Když se vyučil, šel do premonstrátského kláštera v Louce u Znojma. Vedle práce studoval a učil se latině. Jelikož neměl na další studie, šel do Vídně jako pekařský tovaryš. Vyvycházely jednou z kostela tři dámy, když se spustil silný déšť a Hofbauer se nabídl, že jim zjedná povoz. Dámy svolily a pozvaly ho, by si sedl s nimi. Když se dověděly, že pro chudobu nemůže studovat, nabídl mu pomoc.

Vysoké školy byly nasáklé nevěrou a proto se svým přítelem Hýblem šel do Říma. Tam si našli nocleh a smluvili se, že ráno půjdou do kostela, jehož zvon nejdříve uslyší. Podle toho přišli časně zrána ke chrámu sv. Juliána a právě, když se kněží Redemptoristé modlili církevní hodinky. U východu ptal se Klement nějakého hochy, kdo jsou ti kněží, kteří se tam modlí. Hoch odpověděl, že Redemptoristé a Hofbauer se rázem rozhodl k nim vstoupit. Šel k představenému a byl přijat. Když to slyšel Hýbl, zamračil se a vyčítal mu, že ho vylákal do Říma a nyní ho opouští. Hofbauer mlčel a celou noc se modlil. Ráno pak Hýbl řekl: "Slyš!" Uvažoval jsem a vstoupím s tebou k nim."

Po vysvěcení byl Hofbauer poslán do Polska, kde se jeho působením dílo Redemptoristů značně rozšířilo. Když za Napoleona byli Redemptoristé z Varšavy vyhnáni, vrátil se do Vídně, aby připravil půdu pro zavedení Redemptoristů do Rakouska. Ve Vídni rozvinul takovou činnost, že byl zván "apoštol Vídně". Náboženský život tam byl v hlubokém úpadku. Ve vrstvách vzdělanců a bohatých nevěra a lhostejnost. Velkoměsto na Dunaji bylo známé svou lehkomyšlností a rozmařilostí. Pln horlivostí věnoval se sv. Klement hlásání Božího slova, zpovědnici, apoštolátu mezi mládeží a činnosti charitativní. Ta obětavost a horlivost nezůstala bez účinků. Ryzí církevní smýšlení a láska ke katolické církvi, jadrné, jasné, nekompromisní hlásání a hájení katolických článků víry burcovalo z malátnosti a vlažnosti i z necírkevního a nevěreckého smýšlení.

I ve vídni zůstal mužem modlitby. Jednou se ho kdosi tázal, jak obrátil tolik hříšníků. Mlčky ukázal na kolena. Říkával: "Lépe je mluvit s Bohem o hříšníku, než s hříšníkem o Bohu."

Svou osobností přitahoval k sobě inteligenci a svým vlivem na ni působil blahodárně. Nejeden z vůdčích politiků shromážděných na vídeňském kongresu se radil se světcem a tak došlo ke zmírnění proticírkevního postoje u vlády střední Evropy.

Velikou zásluhu si získal svatý Klement o český lid ve Vídni tím, že se postaral, aby mu bylo hlášáno slovo Boží jazykem mateřským.

Policii se nelíbila apoštolská činnost Hofbauerova. Vyzvedaje si pas do Štýr, prohlásil jeden redemptorista, že on a Hofbauer patří do této v Rakousku neschválené kongregace. Zavedeno vyšetřování a byt Hofbauerův prohlédán. Bylo mu vytýkáno, že si dopisuje s představeným v Římě a nařizeno, že buď vystoupí z řehole, nebo se vystěhuje z Rakouska. Byla mu předložena listina, v níž podpisem měl stvrdit, že prosí o povolení, by se mohl vystěhovat do Ameriky. Hofbauer listinu podepsal. Císař, vida jeho podpis, řekl: "Chce-li Hofbauer dobrovolně pryč, nemám námitek, ale já bych ho nevyháněl!" Arcibiskup informoval císaře blíže o věci a Hofbauera se ujal. Císař nařídil, aby se vyčkalo s vyšetřováním, až se vrátí z Itálie. Papež Pius VII. pochválil císaři Hofbauera jako muže apoštolského a císař vrátiv se do Vídně, rozsudek proti Hofbauerovi zrušil a politoval ho, že mu bylo ublíženo. Vyzval ho, aby si vyžádal nějakou milost. Hofbauer prosil, aby kongregace Redemptoristů byla v Rakousku úředně povolena. Tak se také stalo. Císař daroval Redemptoristům kostel "Na nábreží" a požádal je, aby se starali o duchovní potřeby Čechů.

Pater Hofbauer se toho však nedočkal. Zemřel 15. března 1820.

(Rudolf Schikora, CSSR - NAŠE SVĚTLA)

* * *

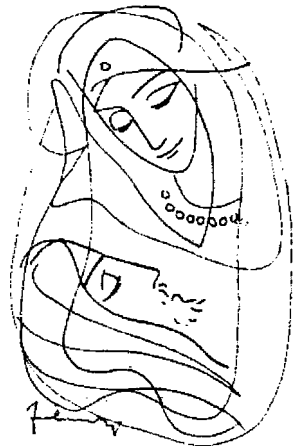
Niekedy ťa opustí Boh, niekedy ťa rozruší tvoj bližny, a nadovšetko, sám si budeš často na obťažnosť.

A niet nijakého lieku a nijakej útechy, aby si sa mohol vyslobodiť alebo si uľaviť; načím trpieť, dokiaľ Boh bude chcieť.

Boh totižto chce, aby si sa naučil znášať trápenia bez útechy, aby si sa mu celkom podrobil a aby si sa utrpením stal pokomenským.

(NASLEDOVANIE KRISTA)

* * *

MODLITBA

Jednou se na kterémisi místě modlil. Když přestal, prosil ho jeden z jeho učedníků: "Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky." Odpověděl jim: "Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuvod nás v pokušení" (Lk 11: 1-4).

Liturgií se Církev modlí k Bohu. Jako údy tajemného těla Kristova se modlíme s Církví a jejím prostřednictvím tím, že se účastníme liturgie.

Musíme se modlit též soukromě. Naše odpověď Bohu za všechny dary, které nám dal, má být láskyplný rozhovor s ním v modlitbě a rozjímání. Jen když vytvoříme v našem životě ovzduší modlitby pomocí soukromé modlitby, doveďeme se správně modlit s Církví při liturgii a prohloubíme svůj život v Kristu.

Jsou různé způsoby soukromé modlitby. Můžeme se modlit slovy, která sepsali druzí. Můžeme se modlit tím, že mluvíme k Bohu vlastními výrazy. Ať se ale modlíme jakkoliv a kdekoliv, máme se modlit, jak nás tomu naučil Kristus Pán.

* Jak se máme modlit?

a/ "Otče náš, jenž jsi na nebesích..."

Máme se modlit prostými slovy a s důvěrou, tak jako dítě mluví k svému otci. Máme si být vědomi, že Bůh ví o každém z nás a miluje nás láskou nekonečnou. Ale nezapomínejme ani, že jsme členy Boží rodiny a že všichni lidé jsou naši bratři.

* * *

Půst, jaký si přeji, je toto: Rozvázat nespravedlivá pouta, uvolnit uzly jha, utiskované propustit na svobodu, zlomit každé jařmo. Lámat svůj chléb hladovému a popřát pohostinství bloudícím ubožákům. Když vidíš nahého, obléci ho, neodmítat pomoc svému bližnímu.

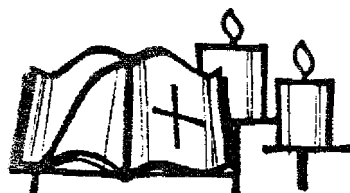
Tehdy vyrazí tvé světlo jako zora, tvá jízva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva.

(Iz 58: 6-8)

Otázka vzkříšení a věčného života v Bohu - je stěžejní otázkou křesťanství. Zdůrazňuje stále vztah člověka k Bohu jako k věčnému štěstí, po kterém člověk celou svou bytostí touží a jenom v Něm je nalezne v prosté plnosti, "až se Kristus zjeví a uskuteční se slavné vzkříšení."

K.N.

* * *

1. - Za zemř. Dra. Fanka Uhlíře - maminka a syn Pavel
- Za zemř. Dra. Josefa Sedlařika - jeho manželka
- Za Josefa Sitku - rodiny: Filova, Horáková a Křenčíkova
2. - Za živou a zemř. rod. Němečkovu - p. F. Němeček
3. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání, a na úmysly paní Anny Trlicové
- Za manžely Ed Lukšovy a jejich děti - matka paní Aloisie Lukšová
4. - Za zemřelou manželku Marii - pan Martin Duda
- Za manžely Jeníka Lukšovy a jejich děti - matka paní Aloisie Lukšová
5. - Za zemřelého Štefana Chmela - jeho manželka s rodinou
- Za manžely Raymunda Lukšovy - matka paní Aloisie Lukšová
6. - Za zemřelou Annu Hricovu - paní Marie Kanyerová a manželé Škrkoňovi
- Za Roberta, manžely Goodwin a jejich děti - paní Aloisie Lukšová
7. - Za zemřelého manžela Anthony - jeho manželka Martha Hrubec
- Za nemocnou Lilian Goodwin - matka paní Aloisie Lukšová
8. - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
- Za zemř. rodiče a bratry Slováčkovy - dcera a sestra pí. Al. Lukšová
9. - Za zemř. Josefa Molnara a celou rod. z obou stran - pí. Josefa Molnar
10. - Za živou a zemřelou rodinu Ocetkovu - paní Pauline Slobodová
- Za zemřelého manžela Jana Lukšu - paní Aloisie Lukšová
11. - Za zemřelého Dra. Fanka Uhlíře - manželé Božena a Dr. Jan Stránský
- Za Josefa a Emila Slováčkovy - sestra paní Aloisie Lukšová
- Za moje děti a za Aloisii Lukšovu - paní Aloisie Lukšová
12. - Za zemřelého Dra. Fanka Uhlíře - pan Štefan Blaško
- Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
- Za zemřelého manžela Martina - paní Anna Chmurová
13. - K P.M. Ustav. Pomoci za zdraví, Boží ochranu a požehnání - pí. A. Lukšová
- Za zemřelého manžela Anthony - jeho manželka paní Martha Hrubec
- K Panně Marii Fatimské za obrácení hříšníků - paní Aloisie Lukšová
14. - Za zomrelú tetu Annu Bilikovu - paní Irma Kuzmová
- Za zemřelého Františka Pojetu - manželé Dobošovi
15. - Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
- Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
16. - Za živé a zemřelé rodin Blahovy a Stratilovy - manželé D. a P. Blaho
17. - Za zemřelou Annu Adamcovu - její manžel
- Za zemřelého Jana Košika - manželé Dobošovi
18. - Za zemřelou maminku Marii - pan John M. Adamec
- Za rodinu manželů Dobošových z obou stran - manželé Dobošovi
- Za zemřelého Václava Myslivce - jeho manželka
19. - Za zemřelého Josefa Pavlicu, manželku a děti - paní Josefa Pavlicová
- Za zemřelého manžela Dra. Josefa Sedlařika - jeho manželka
- Za zemřelého Josefa Nováka v den jeho jmenin - manželé Krátcí
- Za zomrelé súrožence rodiny Bolečkovej - paní Jolana Pagáčová
20. - Za zemřelého Vladimíra Pošustu - jeho manželka a děti s rodinami

20. - Za zemřelého Jana Juřenu a rodiče - jeho manželka a děti
21. - Za zemřelou maminku Annu - paní Helena Stachová
- Za zemř. Žofii Pichlovu - pan Mírek Kašpar a pan Jeroným Minister
22. - Za zemřelou Jarmilu Walzelovu - manželé Walzelovi
- Za novomanžele Peter a Kery Zarišovy - maminka paní Mary Zarišová
- Za zemřelého Dra. Bohdana Chudobu - pan Štefan Blaško
23. - Za zomrelé rodiče Katerinu a Andreja Filipkovy - manželía Filovi
24. - Za zemřelého manžela Anthony - jeho manželka Martha Hrubec
- Za zomrelého ujca Henry Kovačika - manželía John a Joan Škrkoňovi
25. - Za zemřelého tatínka Jana - pan John M. Adamec
- Za zomrelého otecka Nika Kanyera - manželía John a Joan Škrkoňovi
26. - Za zemřelého Dra. Fanka Uhlíře - manželé Dr. a Dr. Böhmovi
- Za zomrelého otecka Jozefa - manželía John a Joan Škrkoňovi
- Za zemřelého Františka Pojetu - manželé Čambalovi
27. - Za živou a zemřelou rodinu Dohnalovu - manželé Dohnalovi
29. - Za živou a zemřelou rodinu Hönlíngerovu - manželé Dohnalovi
- Za zesnulé Dra. Josefa F. Špačka s chotí - děti
30. - Za živou a zemř. rodinu Kovačikovu z obou stran - rodina Kovačikova
31. - Za v Pánu zesnulé bratry a sestry Československého Orla
- Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní a na vyprošení dalších
- manželé Julie a Jan Žáčkovi a děti s rodinami
- Za zemřelého Štefana Pagáče - Prof. Zdeněk Rutar

ZEMŘEL Dr. Fanek Uhlíř. Jeho mamince a synu Pavlovi vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: ABYS NÁM ŠTĀSTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!

! M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N Ě !

Paní Hedvika Peprníková se dožívá OSMDESÁTKY, paní Josefa Pavlicová a Dr. Vilém Brzorád PĚTASEDMDESÁTKY, paní Zdenka Paličková a pan Josef Jakubiček ŠEDESÁTKY a slečna Oktavie Mucsková PADESÁTKY. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

Kěž dobrotivý Pán Bůh odplatí zdravím, pozemskými statky a hojnými milostmi všem, kdo s radostnou obětavostí pracovali na Masopustní zábavě! Zvláště děkujeme neúnavným kuchařkám a těm, kdo přispěli do Bufetu a do Tomboly!

VŠEM MILOVANÝM KARAJANŮM
RADOSTNĚ, POŽEHANĚ A MILOSTIPLNĚ
S V Ā T K Y V E L I K O N O Č N Í !

Ve středu, čtvrtek a pátek před Květnou nedělí (19., 20. a 21. března) večer o půl osmé VELIKONOČNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v dolním kostele v Astorii. Bude mezi námi Otec Dr. Petr Esterka ze St. Paul, z Minnesoty.

Jako jiná léta, i letos budeme mít ČESKÉ OBŘADY SVATÉHO TÝDNE v dolním kostele P. Marie Karmelské v Astorii. Obřady budou na ZELENÝ ČTVRTEK v 7:00 hodin večer; na VELKÝ PÁTEK v 6:30 večer a na BÍLOU SOBOTU v 7:00 večer.

P O S T N Í

Přišel přec ke svým. Vlastní však nepoznali, že je to jejich odvěký Pán. Plivali na něho, vlasy mu rvali, krutě byl od nich bičován. Věrní se dívali jen zdáli, jak lůza spílá věčnému Králi.

Zběsilí záští nešetří kati ranou. Tělo je jediný krvavý cár. Nachové krupěje po tváři kanou. Zem pije krev, ten vzácný dar. Věrní se dívají jen zdáli, jak lůza spílá věčnému Králi.

Proč pro nás Nevinný tolik snáší? Nezměrnou láskou dává znát, že svou bolestí vykoupil i lásku naši. Jen tak nám mohl život dát. Stojíš snad opodál, jen zdáli mlčky se díváš k věčnému Králi?

Na smutném vrchu svatá krev s kříže kane. Pod křížem vrcholí Matčín žal. Stojíme vedle ní, jsme s tebou, Pane. S kajícím lotrem věříme - jsi Král. Vládni nám v duši neustále. Ať všechno v nás i kolem nás ti slouží k chvále!

- Marie Holková.

Tomu, jehož první starostí je Bůh, bude se vždy dobře dařit. Staráme-li se totiž o to, co je Božího, stará se Bůh o naše věci lépe, než bychom to mohli udělat my, ba dokonce více než si přejeme.

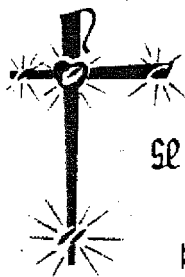
Naše přání nám musí být vždy podezřelá, poněvadž sami dobře nevíme, co nám prospívá. Naše volba je nebezpečná. Tu pomáhá pouze rada, abychom milovali Boha a nechali ho se sebou nakládat, jak se mu líbí.

Když na sebe někdo zdánlivě zapomíná, pamatuje na něj Bůh nejvíc. V tom se jeví totiž jeho prozřetelnost, že i když pečuje o všechny, s daleko větší láskou se otcovsky stará o ty, kteří o sebe méně pečují.

Slož tedy veškerou svou naději na Boha!

(JISKRY SV. IGNÁCE)

Kdo má Boha, má všecko. Jenom Bůh stačí.
Sv. Terezie z Avily

Čekal jsem,
kdo by měl
se mnou soustěnat,
a nebylo ho,
hledal jsem,
kdo by mě potěšil,
a nenašel jsem.

D O N B O S K O

Vo februári 1867 zoznámil sa Don Bosko v paláci Farnese v Ríme s neapolským kráľom Františkom II., ktorého revolucionári vyhnali. Kráľovskí manželia pozvali Don Boska do paláca, aby im tam v súkromnej kaplnke odslúžil svätú omšu. Don Bosko pri sv. omši prehovoril i pár slov a zdôrazňoval kresťanskú starosť o spásu duše.

- V prvom rade musíme myslieť na spásu svojej duše - hovoril. - Pozemské majetky môžeme jeden deň stratiť a na druhý deň znova nadobudnúť. Ak však stratíme dušu, stratili sme všetko.

Po sv. omši povolal kráľ Don Boska na raňajky a nečakane sa ho pýtal:

- Čo myslíte, dostojný pane, my sme stratili, ale dve kráľovstvá, či ich môžeme ešte dostať späť?

Don Bosko nebol veru na takúto otázku ani najmenej prichystaný. Na chvíľu sa zamlčal a potom s dobráckym úsmevom, ako obvykle, povedal:

- Starajme sa, Jasnosť, o to, aby sme si zaistili kráľovstvo Božie, to je hlavné. Lebo od toho závisí všetko.

- Ale ja hovorím o zemskom kráľovstve - vysvetľoval kráľ. - Ani si nevieťe predstaviť, ako ma moji poddaní ľutujú a čakajú späť.

- No Boh to zariadil inak. Vaše Veličenstvo môže o sebe povedať to isté, čo svojho času napísal prorok Jeremiáš: "Otcovia naši hrešili a my sme znášali ich nepravosti." Kto by mohol zabudnúť na urážky, ktoré musela pretrpieť cirkev v Neapolskom kráľovstve od Vašich predkov? Hriechy otcov prechádzajú na synov a často trpia za vinníkov nevinní.

- Ale kráľovna i ja hľadeli sme robiť vždy len dobre a chcem v tom i pokračovať, keď revolúcia...

- Áno, Vaša Jasnosť, ale musíte svoje nešťastie znášať odovzdané do vôle Božej, ako svätú a veľkú obeť na zadostučinenie.

- A ako sa to všetko skončí?

- Tak, že Vaše Veličenstvo už nikdy neuvidí Neapol.

- Nuž prial by som si predsa len inú budúcnosť - zašepkal kráľ a smutno sklopil oči. - Ale aj to prijímam odovzdané, ako zadostučinenie za krivdy, čo moja rodina spáchala na cirkvi.

Kráľovná však nesúhlasila ani s Don Boskovou predpoveďou ani s manželovou odovzdanosťou. Tvrdila, že v Neapolskom kráľovstve sa pomery zo dňa na deň zhoršujú, prívržencom kráľovstva hovíe šťastie a podľa všetkého čoskoro aj pre nich svitnú lepšie časy.

Po optimistických slovách kráľovnej povstali od stola. Kráľ prosil Don Boska o požehnanie a vyprevadil ho. Kráľovnú nemilá Don Boskova predpoveď trochu mrzela a odchádzala z jedálne sama.

Ale predpoveď sa predsa len splnila.

Keď piemontské vojská obsadili Rím, neapolská kráľovská rodina ušla do Paríža, kde kráľ roku 1894 aj umrel. Kráľovná ho síce prežila skoro o trid-

sať rokov, ale ani ona nevidela Neapol. Umrela v Mníchove v januári 1923.

No Don Bosko sa nestýkal len s obeťami Risorgimenta, ale i so samou dušou tohto hnutia, s grófom Cavourom. Obidvaja títo mužovia, Cavour i Bosko, boli obdarení typickými vlastnosťami pravých Piemontčanov. Vyznamenali sa horlivosťou v práci, pokojnou hlavatosťou, vzácnym humorom, neobyčajným praktickým zmyslom a zdravou prirodzenosťou, ktorá nenávidí prázdne formality a teatrálnu strojenosť.

Len si všimnime, ako oni sami pozerajú na prekážky, čo im stoja v ceste.

- Keď narazím na prekážku - hovorí Don Bosko - spravujem sa ako človek, ktorý prišiel na svojej ceste k rampe. Nuž čo? Vari si rozbijem hlavu? Alebo ju odstránim, alebo, ak to nejde, ju prekročím, alebo obídem. Keď sa teda na voľačo podujmem a narazím na prekážku, nuž nechám to na čas tak, chytím sa inej práce, ale z tej prvej, čo som prerušil, oka nespustím. Čakám na vhodnú príležitosť. Lebo to už tak býva, vec dozrie, ľudia sa zmenia a prekážky zmiznú.

A asi tak pozeral na veci aj Cavour, ako to raz hovoril priateľovi:

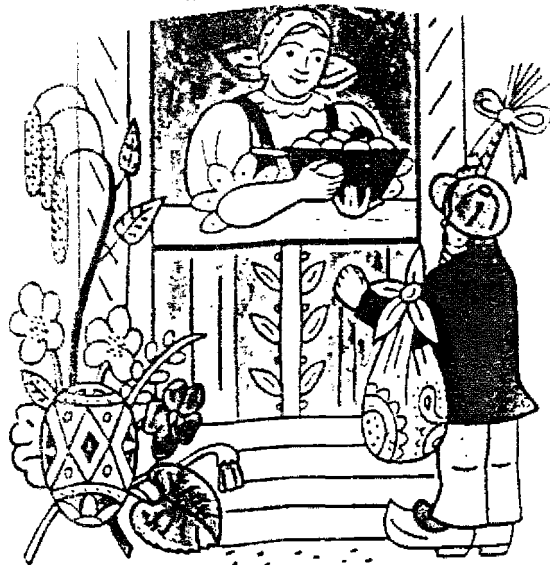
- Ja idem vždy rovnou cestou za svojím cieľom. Keď narazím na neprekonateľnú prekážku, nuž vari si na nej nerozbijem hlavu. Pozriem sa napravo, naľavo, a keď nemôžem ísť rovnou cestou, nuž to obídem.

(Alberti - Jur Koza Matejov: DON BOSKO.)

* * *

Josef Lađa: D Ě T E M

Hody, hody, doprovody,
dejte vejce malovaný!
Nedáte-li malovaný,
dejte aspoň bílý,
slepička vám snese jiný
za kamny v koutku
na vrbovém proutku;
proutek se ohýbá,
vajíčko se kolíbá;
proutek se zláme,
slepička s něj spadne;
vajíčko se odkulí
do strejčkovy stodoly.

Panímámo zlatičká, darujte nám vajíčka;
nedáte-li vajíčka, uteče vám slepička
do horního rybníčka
a z rybníčka do louže; kdo jí odtud pomůže?